

“Amb tòpics o sense, no s’ha parlat prou de la Guerra Civil”

Lluís-Anton Baulenas (Barcelona, 1958), publica a Planeta la novel·la *Per un sac d'ossos*, premi Ramon Llull. Ha publicat *La felicitat*, premi Prudenci Bertrana, *Amor d'idiota*, *El fil de plata* (premi Carlemany), o *El pont de Brooklyn*, premi de teatre Ciutat d'Alcoi.

—Amb el personatge del legionari català, fugiu del tòpic i del lloc comú. Tenint en compte que parleu d'una època i d'uns fets tan coneguts com són els que envolten la Guerra Civil, la voluntat de l'autor de fugir del tòpic sembla clara.

—Sí. La creació del personatge m'hi ha ajudat. De totes formes, sóc dels que creuen que, amb tòpics o sense, encara no s'ha parlat prou de la qüestió, i ho diu un escriptor que en parla des de la primera novel·la. A més, el tema dels camps de concentració era un tema verge que em va cridar molt l'atenció i que em servia també per a fugir del tòpic.

—L'anècdota argumental sembla més pròpia de la novel·la d'aventures, un encàrrec que comporta un viatge, recupear les restes d'un amic del pare. L'aventura personal us interessa més que l'aventura col·lectiva, el drama col·lectiu de les fosses del silenci i els camps de concentració, no?

—Es el que faig sempre. L'he situada el 1949 precisament per donar una imatge més concreta d'aquest individu, una mica desequilibrat, per posar-lo davant d'una situació arriscada en la qual es juga la vida.

—És desequilibrat de mena o per culpa dels històrics trasbalsos de l'època?

—Esta tocat per les circumstàncies. És un símbol de molta gent que hau-

Lluís-Anton Baulenas publica la novel·la *Per un sac d'ossos*, premi Ramon Llull.

ria estat normal i per les circumstàncies no ho va ser. Això, els que van sobreviure.

—Com veieu el vostre heroi?

—La màscara que es posa, de legionari, dubta de si és sobreposada o és un empelt. No és un protagonista molt intel·ligent, sinó un noi que ha de prendre grans decisions i la caga més que l'encerta, però té la bogeria d'acceptar l'encàrrec, encara que es pugui interpretar com una fugida endavant o una recerca de la pròpia identitat. Jo el veig bastant atabalat.

—La dificultat, el repte, era crear un heroi que fos alhora un antiheroi i que no es pogués comparar amb cap altre personatge literari?

—No ha estat cap dificultat. És un repte, però un repte tranquil. És un

personatge que té una part de grotesc i jo amb els personatges grotescs em trobo molt bé, et permet tirar pel mig sense seguir referents.

—El pare pinta cartells de botigues. És un pintor, però no un simple pintor de parets. Per què heu triat aquest ofici?

—M'interessava pel respecte i la sensació de dignitat que aquesta feina tenia entre els veïns i també per al seu fill, elements del caràcter d'aquest home. També em serveix per significar més la desfeta, la destrucció d'una capa de població, dins la guerra. I l'amic, el que li salva la vida, també és un altre aspecte de menestral que per la feina ben feta arriba a guanyar-se la consideració de la gent.

—Un ofici que ha desaparegut. Ja no es pinten els rètols de les botigues.

—Per això vaig triar-lo. Molts lectors ja no tenen referència de veure una persona enfilada en una bastida pintant el rètol d'una botiga.

—La novel·la no s'atura mai amb situacions que no siguin les que fan avançar la trama, el fil argumental, a diferència de moltes novel·les històriques. Era una estratègia que heu tingut present?

—Sí. A poc a poc, a força de fer novel·les històriques, almenys jo, he après a controlar molt el component documentalista perquè jo no faig novel·la de tesi, sinó d'argument i el que faig és destil·lar moltíssima informació i utilitzar-la amb comptagotes. No he fet una novel·la sobre els camps de concentració ni sobre les fosses comunes, sinó sobre un personatge que té una història.

Lluís Bonada